

Besidka.

SUPPLEMENT TO "PŘÍTEL LIDU."

"ZÁBAVNÁ PŘÍLOHA PŘÍTELE LIDU."

Číslo 9

Wilber, Neb., dne 23. ledna 1902.

Ročník I.

Běla.

Pokračování

Báseň
A dolfa
Heyduka

Rychle Běla lampu zžehla,
na stůl v koutě stává;
Vojtěch četl. "Pro tebe je,
milá ženo," praví.
"Musíš z rána do městečka,
tak zde píšou páni,
k doktorovi dole v zámku
s Tomkem k očkování;
půjdeš tedy ještě dobře,
že je sklizeň v perně;
už jsem myslel, že jsou opět
jakés n-ve berně,
neb že na ten domek nízký
s prohnilými trámy
po závazku tři dny v týdne
plavati mi prámy;
činím jako otec s dědem
činil první doby,
co je v knihách, to nž nikdo
jinak neurobí;
bez výkupu nejde zhola
peněz také schází,
ba ti páni vystavěli
kol nás p-vo hrází.
Domek náš je a zas není—
chej-li dítěti dáti,
jest mu rovněž jako otec
pánům pracovati.
O jiné však dnes tu běží,
cedulka tu dána
od hejtmanství, to jest jako
z vůle zeměpána;
půjdeš tedy, milá ženo,
já zatím v zad domku
okopu a vysázím si
pár ovocných stromků;
vyjdeš záhy, vše co třeba
vezmi pro mé kvítí,
o polednách mohu ti již
naproti snad jíti."
Ale Běla hlavu kloní,
proč se asi smutí?
"Nač pomýšlíš?" Vojtěch zase
k hovoru ji nutí.
"Nač pomýšlím, Bože milý,
na to malé tělo,
na své dítě—strach mám o ně,
aby netrpělo."
ale Vojtěch usmívá se:
"Buď jen bez starostí,
malá bolest velkou plaší,
Bůh nás velké sprostí!"

Spletla vida! s milou tehyní
dětátko své koupá,
obleká je, zdobí si je,
u prsu je houpá;
na kolébku za klade
a pak teprv jista
po v-oli se doktorově
do městečka chystá.
Sváteční si sukně běže,
živěnek i plenu,
jak jí v-ítá o velký jen
avát k vystrojení;

pro město jí radu dává,
pro dům radu běže;
a když sobě s Bohem dali
za vsí na tom chlomku,
k městu Běla pospíchala
Vojtěch nazpěkt k domku.

Před obydlím lékařovým
veský lid se těsná,
jako v jaře na pasece
vřes a tráva lesná,
pospíchalo k očkování
všecko do okolí,

Nebylo tu také vnady,
také prosté něhy;
líce jak by zora padla
na Martinské sněhy,
oči jako hvězdy v jaře,
když se nejvíce nítí—
byla ona samá krásna,
samé živobytí.

Do síně je zavolána,
přišla řada na ni,
ulekla se, zarděla se
celou slíčenou skrání.
Lékař též se pozastavil,
dlouho na ni zíral,
dvěma prsty na klenutém
čele brejle svíral;
usmíval se přívětivě,
chytl vousy brady,
promlouvaje: "Milá matko,
vy jste první tady?
to je vaše jedinátko,
pravda, moje milá?
živíte je posud sama?"
Běla přisvědčila.
"Hned to bude, sedněte si,
uvolněte tíži,
nebojte se, neštovičky
dítěti neublíží,
na ručky a na nožičky
po dvou mu jich dáme,
snad se ujmou aspoň z polí,
nu, však uhlídáme!"
Co si lékař jehlu čistil,
zdřímlo dítě zase.
"He to vaše holoubátko
jehle vyhýbá se;
nechce, však ho nevzbudíme,
lépe bude, matko,
necháme-li naposledy
ono holoubátko,
nemáte-li mnoho spěchu,
lépe se to spraví."
Běla tise přisvědčila
pokynutím hlavy.
Šla; však lékař: "K čemu venku?
vždyť je místa všady,
než se vyspí sedněte si
třeba u mne tady,
sedněte jen!"... Běla sedla,
dítě v spánku leží;
jedenáctá odbila již
na zámecké věži....
Doktor mnoho vyptává se,
dlouho mešká Běla,
vše se vrací... ona posud
zpět se nevracela.
Bylo brzy na poledne,
Běla v cestě sama;
temný stín se víc a více
krátil pod nohami;
ticho bylo v strání v lese,
ticho v dálném kruhu,
modlitbě jen děti učil
skřivan, básník lahů. Pokr.

J. J. LANGER z Wilber, americký konsul v Solingen.

III
Na tabulky oken klepal
růžový prst zory,
mladé ráno pohlíželo
Běle do komory;
však jí v loži nezastihlo,
popěvkem je vítá,
rozvlácně plavé vlasy
sčesává a splítá.

puněochy jsou vzorkovány,
střevice jsou z laku,
temná růže lesklých sužek
na každém jich svleku;
ústrojno je na ni všecko
od hlavy až k patě.
Posnídala, s Bohem dali
mateři i chatě.
Vojtěch Bělu vyprovází
před zahrádky dvě.

byla síla žen i dětí,
jako máku v soli,
matky různých vrad a tválí,
hodností i šatu,
od klob-uku sametových,
na holou až patu;
však co jich tu bylo kolí,
tak pěkného věta
žádná v oběti nepřilustla
jako švarná Běla;